

полковоетѣ на централната бригада бѣше изпратенъ по шосето за рекогносциране къмъ Бѣла. Всичко бѣше разпрѣснато, безъ никаква свръзка, вмѣсто цѣлата дивизия да бжде събрана и да се държи въ рѣка или да се разубнава по всичкитѣ правила на искусството.

Азъ придружавахъ началника на дивизията и ние слѣдвахме по шосето, задъ артилерията. На височинитѣ при Тръстеникъ, къмъ насъ се присѣдини и маршалъ Ахмедъ-Еюбъ-паша, придруженъ въ пайтона отъ поета Ешрефъ-паша.

Двамата маршали се отбиха отъ пѣтя, седнаха на послания подъ едно дърво лебелъ килимъ и поканиха моя началникъ сѣщо да седне при тѣхъ. До като очаквахме донесения отъ нашия началникъ шаба, Музаферъ-бей, който замина въ рекогносцировка съ полка отъ центра, — на войскитѣ, които се движеха заедно съ насъ и въ лѣво отъ насъ, бѣше заповѣдано да спрѣтъ. Ние вече бѣхме изгубили отъ очитѣ си дѣсната бригада, която замина и се отдалечи безъ да бѣше оставила нѣкаква свръзка съ другитѣ.

До килима бѣха сложили една огромна бѣклица и до нея една голѣма сребърна-позлатена чаша, върху странитѣ на която бѣха артистически награвирани разни персийски стихове; тѣзи стихове бѣха съчинени отъ самия Ешрефъ-паша, който, при всѣка една глѣтка прѣсна вода, четеше своитѣ великолѣпни поетически произведения прѣдъ своя другаръ Ахмедъ-Еюбъ, придружавайки ги съ многочисленни коментарии; но маршалъ Ахмедъ-Еюбъ, единъ суровъ войникъ, немѣющъ у себе си нищо поетическо, повидимому се отнасяше съ твърдѣ слабъ интересъ къмъ ентузиазма на маршала-поетъ. Що се отнася до мене, който — за мой срамъ, признавамъ си го — никога не съмъ можалъ достатъчно да оцѣня и да се прочувствавамъ